

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, týkající se žaloby proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 62 A 57/2014 - 13, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2015, č. j. 62 A 125/2014 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla 13. 3. 2015 doručena kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 2. 2015, č. j. 62 A 125/2014 - 25, jímž byla pro nepřípustnost odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení usnesení krajského soudu ze dne 16. 9. 2014, č. j. 62 A 57/2014 - 13. Poté, co krajský soud vyloučil, že by svou žalobou hodlal žalobce podat kasační stížnost proti poslední citovanému usnesení, konstatoval krajský soud, že žalobce správní žalobou napadá usnesení téhož soudu ve správním soudnictví, ač taková žaloba podle § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může směřovat pouze proti rozhodnutí, resp. úkonu správního orgánu v oblasti veřejné správy, nikoli soudu při výkonu soudní pravomoci. Žalobu proto jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Poznamenal přitom, že jde zřejmě o podání obstrukční, neboť snahou žalobce je „*zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu... bez smysuplného významu*“.

[2] Nejvyšší správní soud se s hodnocením Krajského soudu v Brně ztotožňuje. I z jeho vlastní soudní činnosti je mu známo, že okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, nelze hodnotit jinak než jako projev svévolného a účelového uplatňování práva. Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. V evidenci zdejšího soudu bylo ke dni 7. 4. 2015 vedeno celkem 183 spisů, kde žalobce

vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žalobám a s nimi souvisejícím žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Příkladem může být z poslední doby usnesení č. j. 6 As 251/2014 - 46 ze dne 26. 11. 2014 (kde šlo o „žalobu pro zmatečnost“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu), usnesení č. j. 6 As 259/2014 - 67 ze dne 27. 1. 2015 (taktéž ve věci „žaloby“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu).

[3] Stěžovatel brojí proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby proti jinému usnesení krajského soudu s argumentací, jež vyvolává otázku, je-li vůbec míněna vážně, nejde-li dokonce o projev výsměchu či pohrdání soudem. Podepisuje se jako „občan jednající v podle čl. 23 LZPS“, tj. využívající svého práva na odpor proti odstraňování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, a přitom namítá iracionálnosti typu, že žalovaným měla být „Česká republika – Krajský soud v Brně“, a nikoli „Krajský soud v Brně“, aby pak v dalším textu hovořil o „tajném“ soudu, dále bazíruje na tom, že své podání označil jako „žaloba“, zatímco krajský soud odmítl „návrh“, a své námitky shrnuje tak, že rozhodnutí krajského soudu je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Krom toho namítá podjatost členů ve věci rozhodujícího senátu, již opírá jen o své přesvědčení, že napadené rozhodnutí je „úmyslně nesprávné“, ze stejného důvodu dává stěžovatel podnět ke kárnému řízení s členy senátu.

[4] Podstatnou pro posouzení této věci je však skutečnost, že stěžovatel, ač byl nesčetněkrát poučen o náležitostech kasační stížnosti, včetně povinného advokátního zastoupení, a o tom, že řízení o kasační stížnosti je zpoplatněno soudním poplatkem, i v tomto případě podal kasační stížnost s vadami, bez advokátního zastoupení a bez zaplaceného soudního poplatku. Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná – závěr krajského soudu o nepřipustnosti správní žaloby, jíž se stěžovatel domáhal zrušení jiného soudního rozhodnutí krajského soudu, je neotřesitelný. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. výše uvedené věci sp. zn. 6 As 251/2014 a 6 As 259/2014 nebo řízení pod sp. zn. 6 As 261/2014), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčního přístupu k vedení řízení. Výsledkem řízení pak obvykle bývá odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad, případně zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (viz zmíněná usnesení č. j. 6 As 251/2014 - 46 a č. j. 6 As 259/2014 - 67 či usnesení č. j. 6 As 261/2014 - 52 ze dne 12. 2. 2015, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

pokračování

Obdobně skončilo i řízení vedené pod sp. zn. 6 As 21/2015, v němž Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl usnesením ze dne 1. 4. 2015.

[5] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[6] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatelů také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovatelům zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[7] Stejně jako v nyní posuzované věci rozhodoval Nejvyšší správní soud i v obdobných věcech jiných stěžovatelů, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

[8] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr Ústavního soud nezpochybnil (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s.

[10] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. dubna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu